

ном. Та дужий, мовляв, та верткнй, як чорт... Тай не візьмеш його ні чим: ні горілкою, ні грішми; ніяк не привабиш його. Вже не раз добрі людн лагодилн ся вкоротити йому віку, так ні — не даєть ся”.

Так балакали сусіди про Бірюка.

— Так ти Бірюк, — знова промовив я: — я, брате чув про тебе. Кажуть, ти нікому не подаруеш.

— Службу свою сповняю, — сумно відповів він: — панський хліб даремно їсти не годнть ся.

Він витяг з за пояса сокиру, присів на землю і почав колоти лучину.

— Хиба у тебе хазяйки нема? — спитав я його.

— Нема, — відповів побережник і з силою махнув сокирою.

— Померла, мабуть?

— Ні... еге... померла, — додав він і відвернувся,

Я замовк; він підвів очі і подивився на мене.

— Утікла з подорожним міщанином, — вимовив він з жорстокою усмішкою. Дівчинка спустила оченята; немовлятко прокинулось й закричало; дівчинка підійшла до коліска. — На, дай йому, — обізвав ся Бірюк та в суиув її у руку забруднений — смочок. — Ось і його кинула, — бубонив він, показуючи на немовлятко. Далі він відійшов до дверей, зупинився й оглянувся.